

[Gustav Pedersen.]

man yngre, det vil altsaa sige, at 837 af 1583 Pladstilbud indeholdt et Krav om ung Arbejds-kraft. Det vil videre sige, at de yngste Aldersklasser skal præstere flere til at søge Pladser end samtlige de øvrige Aldersklasser. Man maa da kunne forstaa, at naar alle Virksomheder kun vil have de unge, bliver der Mangel paa ung Arbejds-kraft, og saa vil det ikke altid være muligt at skaffe netop den Type ung Mand eller Kvinde, som den paagældende Virksomhed vil have. Det er et Forhold, man maa tage i Betragtning, fordi denne stærke Rift om Ungdommen til de meget forskelligartede Arbejder i Virkeligheden frembringer Myten om, at de unge ikke vil bestille noget. Samtidig bliver de lidt ældre, de, der ligger i Aldersklassen 35—40 Aar og opefter, refuseret den ene Gang efter den anden, selv i Tilfælde af Mangel paa Arbejds-kraft. Videre sker det, at Mangel paa ung Arbejds-kraft bliver brugt som Motivering for Nedsættelse af Understøttelsessatser i al Almindelighed, og det kommer til at gaa ud over de ældre, som i mange Tilfælde bliver vraget.

I Forbindelse med Spørgsmaalet om de unge er der endelig et Forhold, jeg gerne vil have Lov til at omtale, nemlig Landbrugets særlige Vanskelighed ved at faa ung Arbejds-kraft. Det, der trækker de unge ubemidlede fra Land til By, det er, som det fremgaar af de Tal, jeg har nævnt, ikke Lysten til at komme ind og faa Understøttelse i Stedet for Arbejde. Hvis Sagen var saa ligetil, saa fandt vi vel nok ud af en Maade at faa det rettet paa, men det er slet ikke der, Tampen brænder. Det, der gør, at de unge paa Landet ikke ønsker at blive derude, det er i første Række, at de har jo ingen Chancer. Den Ungdom, der i denne Tid modnes paa Landet inden for de ubemidlede Hjem, det er den Ungdom, der har set deres Fædre i den Situation, hvor det var helt haabløst. Det kan være slemt nok at være arbejdsløs i store Byer — det kan maaske i visse Tilfælde være værre at faa Økonomien til at rende rundt —, men Arbejderne her har dog stadig Haabet om en Chance. Bor man i en tyndt befolket Egn eller i en Landsby, er det Antal Arbejdsgivere, man kan søge hos, snart overset. Landarbejderne ved bestemt, hvem der overhovedet kan være Tale om at søge Plads hos, og naar de har været der — og det kan almindeligvis ske paa et Par Dage —, har de blot tilbage at gaa og vente, vente paa noget Vejarbejde, lidt Skærveslagning, lidt Høstarbejde, lidt Tørvearbejde, eller hvad der under normale Forhold kommer, stødvis og i smaa Portioner.

Den Modløshed, som disse Tilstande skabte her i Mellemløstidens Aar, den dannede Mentaliteten i Arbejderhjemmene paa Landet, og man maa forstaa, at de unge, der voksede op der, har ikke Lyst til, naar Krigskonjunkturerne er ovre, at genoptage deres Fædres Tilværelse. Derfor er det ogsaa nogenlunde givet, at selv om man tog enhver Form for Understøttelse fra disse Mennesker, saa vilde de alligevel søge ind til Byerne, fordi de vil ikke gaa i dette udsigtsløse og haabløse, som Arbejdsløsheden i Landkommunerne var i mange Aar. Det burde man tage Hensyn til og indrette sine Bestræbelser efter i Stedet for stadig væk at pukke paa de høje Understøttelsessatser. De har overhovedet intet med dette Problem at gøre.

Maa jeg endvidere gøre opmærksom paa, at der fra Kassernes Side har været gennemført alle de Bestræbelser, der kunde sættes ind, for at komme eventuelle Misbrug til Livs. Her henviser jeg til, at Arbejds-mændene har afsendt et meget skarpt Cirkulære, der er aftrykt som Bilag til Betænkningen, men det er ikke Arbejds-mændene alene, der stadig er paa Vagt over for dette Spørgsmaal. Vi har i alle Arbejds-løsheds-kasser altid være klar til, hvis der var Risiko for, at Arbejds-løsheds-kassemedlemmer undlod at søge Arbejde, saa at faa dem enten frataget Understøttelsesretten eller fjernet som Medlemmer, og det er jo naturligt, for Arbejds-løsheds-kassernes Medlemmer kommer jo ikke gratis til deres Understøttelser. Jeg tror, jeg har Lov til at sige, at man finder ikke noget andet Omraade, hvor der betales forsikringsmæssigt saa meget i Forhold til Evnen, som Tilfældet er over for Arbejds-løsheds-kasserne. Man har talt om, at vor Arbejds-løshedslovgivning er bedre end andre Landes, og det er for saa vidt rigtigt, men man maa ikke glemme i denne Forbindelse, at der findes heller ikke noget andet Land, hvor man tilnærmelsesvis har kunnet udskrive de Kontingenter hos Arbejderne, som man kan her i Landet. Jeg gør endvidere opmærksom paa, at det jo ikke blot er de daarlige Risici i Kasserne, der skal betale, det er ogsaa alle de gode Risici, det er alle de Personale- og Arbejder-grupper, som har jævn Beskæftigelse hele Aaret; de betaler jo deres Andel.

Derfor er det fuldkommen meningsløst at tro, at Kassernes Ledelse og Tillids-mænd er ligeglade med, om Kasserne bliver „taget“ eller ej. Alene af den Grund er hele den Ængstelse, som er kommet til Orde her under denne Debat, urimelig. Selvfølgelig kan der være Undtagelsestilfælde, men jeg spørger: Hvor er det Omraade, hvor man kan